

Datum
21.08.2018

Místo
Praha

Vskutku turecké hospodářství

Komentář

V rámci posledních několika dnů upírají finanční trhy své zraky na Turecko. Zejména pak na tamní měnu, která vůči americkému dolaru zaznamenala poměrně výrazný propad své hodnoty, když začaly hlavně zahraniční prostředky houfně Turecko opouštět. Co ovšem za tímto, pro liru neblahým, vývojem stojí? Nedávné uvalení sankcí vůči dvěma tureckým ministrům ze strany Spojených států kvůli zadržování amerického pastora podezřívaného z podněcování převratu samo o sobě svým dopadem nemají šanci osmdesátimilionové Turecko výrazně ovlivnit. Jednalo se tak spíše o onu pověstnou poslední kapku. Současná situace hrozícího omezování světového obchodu spolu s postupným odklonem předních centrálních bank od stimulační měnové politiky v podobě nízkých úrokových sazeb a nákupů dluhopisů, obecně nehraje do karet řadě zemí. Zejména však skupině států označovaných jako rozvíjející se trhy, které jsou obecně na změny na trzích náchylnější. Turecko, které do této kategorie zemí spadá, se pak ukázalo být v porovnání se svými „kolegy“ ještě citlivější.

Země půlměsíce si totiž zejména v posledních patnácti letech udržovala chronicky deficitní bilanci běžného účtu a začala být na přílivu prostředků ze zahraničí závislá. Taková situace obvykle vyžaduje ze strany čelních představitelů opatrné jednání a zejména předcházení excesů, které by mohly těkavé zahraniční investory přesvědčit k opuštění země. Turecký prezident Erdogan však v poslední době působí na finanční trhy spíše jako slon v porcelánu. Po neúspěšném vojenském převratu před dvěma lety turecký prezident ještě přidal na tempu potírání politické opozice. Po loňských volbách, k jejichž vítězství Erdoganovi pomohla i řada slibů, které lze považovat za fiskálně nezodpovědné, pak dále zkonsolidoval svou moc, když například do klíčové funkce ministra financí jmenoval svého zetě. Trhům na jistotě příliš nepřidává ani skutečnost, že turecký prezident prosazuje svůj velice svébytný pohled na měnovou politiku. Erdogan se totiž na rozdíl od většiny ekonomů domnívá, že vysoké úrokové sazby jsou příčinou inflace a v jednom ze svých projevů je dokonce označil za „matku i otce všeho zla“. Turecká centrální banka tak kvůli politickému tlaku čelí poklesu důvěry v její nezávislost a ochotu čelit rostoucí inflaci právě vyššími úrokovými sazbami. Uplatněná administrativní opatření spolu s příslibem finanční pomoci ze strany Kataru propad liry krátkodobě uklidnily. Je však zřejmé, že nepřistoupí-li turecká politická reprezentace k reformám, které podpoří návrat důvěry v tamní hospodářství, bude Turecko se svou měnou čelit dalším událostem jen velmi obtížně. Zdá se, že současné svádění viny na vnějšího nepřítele příliš nepomůže.

Autor:

Tým Asset Managementu
AXA investiční společnost a.s.